

ЧОЛОВІК НА ІМ'Я УВЕ КУПУЄ КОМП'ЮТЕР, ЯКИЙ ЗОВСІМ НЕ КОМП'ЮТЕР

Уве п'ятдесят дев'ять років.

Він їздить на «Саабі». Він із тих, хто тикає пальцем на людей, які йому не подобаються, так, ніби вони злодії, а його палець – ліхтарик полісмена. Уве стоїть біля прилавка магазину, куди власники японських автомобілів приходять купувати білі кабелі. Довго вдивляється у продавця-консультанта, потім трясє білою коробочкою середнього розміру в нього перед носом.

– Отже, це один із тих «О-Падів», так? – вимогливо питає Уве.

Продавець, молодий хлопчина з однозначним індексом маси тіла, геть знервований. Він явно ледь стримується, щоб не видерти коробочку з рук Уве.

– Так і є. Айпад. Чи не могли б ви перестати так ним трусити?..

Уве кидає на коробку скептичний погляд, наче це дуже підозріла коробка – наче це коробка, яка їздить на скутері, носить спортивні штани і щойно назвала Уве «друзе мій» перед тим, як упарити йому годинник.

– Ясно. То це комп'ютер, так?

Продавець киває. Потім вагається і швидко хитає головою.

– Так... тобто, я маю на увазі, що це айпад. Хтось називає його «планшетом», ще хтось – пристроєм для серфінгу. Все залежить від того, як його сприймати.

Уве дивиться на продавця так, наче той щойно говорив задом наперед, і знову трясє коробочку.

– То вона хороша, ця штука?

Продавець розгублено киває.

– Так. Хоча... Що ви маєте на увазі?

Уве зітхає і починає говорити повільно, артикулюючи слова так, наче єдина проблема полягає в тому, що його опонент погано чує.

– Чи. Він. Хоро-о-оший? Це хороший комп'ютер?

Консультант чуває підборіддя.

– Ну, тобто... авжеж... він справді хороший... але все залежить від того, якого саме плану комп'ютер ви хочете.

Уве блискає на нього очима.

– Я хочу комп'ютер! Звичайний чортів комп'ютер!

На мить між двома чоловіками западає тиша. Продавець прочищає горло.

– Ну... це не зовсім звичайний комп'ютер. Може, вам краще взяти...

Продавець робить паузу і, схоже, намагається дібрати слово, яке би вписалося в межі розуміння людини, що стоїть перед ним. Потім він знову прочищає горло й продовжує:

– ...лептоп?

Уве роздратовано хитає головою і загрозово нависає над прилавком.

– Ні, я не хочу якийсь «лептоп». Я хочу комп'ютер.

Продавець киває, ніби вчитель, який дає новий матеріал.

– Лептоп – це комп'ютер.

Ображений Уве блискає очима й замахується вказівним пальцем над прилавком.

– Ви думаете, я цього не знаю?!

Знову западає тиша, наче це зійшлися два бандити, які раптово усвідомили, що забули прихопити свої пістолети. Уве довго дивиться на коробочку, ніби чекає, що вона в чомусь зізнається.

– Звідки тут висувається клавіатура? – буркоче він зрештою.

Продавець тре долонями об край прилавка й нервово переступає з ноги на ногу, як це часто роблять молоді консультанти у роздрібних магазинах, коли починають розуміти, що щось явно відбере значно більше часу, ніж вони спочатку сподівалися.

– Ну, в цьому пристрої, насправді, немає клавіатури.

Уве робить щось своїми бровами.

– А, ну звісно, – бурмоче він. – Бо її ще треба «придбати додатково», чи не так?

– Ні, я маю на увазі, що цей комп'ютер не має окремої клавіатури. Ви керуєте всім просто з екрана.

Уве недовірливо хитає головою, наче на його очах продавець щойно обійшов прилавок і лизнув засклену вітрину.

– Але мені потрібна клавіатура. Ви розумієте це?

Хлопчина зітхає так глибоко, ніби подумки терпляче рахує до десяти.

– Гаразд. Я розумію. У такому разі не думаю, що цей комп'ютер вам підійде. Думаю, натомість вам краще придбати щось на кшталт макбука.

– Макбук? – перепитує Уве, якого це аж ніяк не переконало. – Це одна з тих клятих «електронних книжок», про які всі говорять?

– Ні. Макбук – це... це... лептоп з клавiатурую.

– Ясно! – шипить Уве. Якусь мить він роззирається по магазину. – Ну а вони, виходить, хороші?

Продавець-консультант опускає очі до прилавка, намагаючись не виказати ледь стримуване бажання почати роздирати власне обличчя. Аж раптом він починає сяяти, і на його обличчі з'являється бадьора усмішка.

– А знаєте що? Я зараз подивлюся, чи мій колега вже закінчив зі своїм клієнтом. Тоді він підійде до вас і все вам покаже.

Уве зиркає на годинник і неохоче погоджується, нагадуючи консультанту, що деякі люди мають важливіші справи, ніж стовбичити весь день в очікуванні. Консультант швидко киває, зникає і за кілька секунд повертається вже з колегою. У колеги дуже щасливий вигляд, як у людини, яка вже давненько не працювала продавцем-консультантом.

– Вітаю, чим я можу вам допомогти?

Уве свердлить прилавок своїм «поліцейсько-ліхтарним» пальцем.

– Я хочу комп'ютер!

Тепер колега не має аж такого щасливого вигляду. Він кидає на першого продавця-консультанта погляд, який явно обіцяє відплату за таку витівку. Тим часом перший бурмоче:

– Я більше не можу. Я йду на обід.

– Обід, – пирхає Уве. – Це єдине, що турбує людей у наші дні.

– Прошу? – промовляє колега й обертається.

– Обід! – Уве криво всміхається, кидає коробку на прилавок і швидко йде геть.